

<http://www.cgtcatalunya.cat/spip.php?article13005>

Una setmana de vagues i algunes conclusions

- Actualitat - Articles opinió -

Publication date: dimarts 11 de desembre de 2018

Copyright © CGTCatalunya.cat - Tous droits réservés

A diferència del model de vaga general que estem acostumats a viure a l'estat espanyol (una jornada de 24 hores on tots els sectors són cridats a secundar-la), a França fan servir unes combinacions molt interessants que mantenen el funcionament del sistema gripat durant dies o setmanes: les vagues sectorials rotatives. Una setmana comencen els ferroviaris, la següent funcionariat i tal o qual indústria, després ensenyament, continuen els transports metropolitans, el sector serveis, etc. etc. Tot queda englobat dins una planificació estratègica de pressió creixent per mantenir, dia rere dia, les protestes al carrer. Turnant la presència per a fer-ho possible.

Una autèntica gota malaia de malestar que impedeix la normalitat social i econòmica de l'estat.

Amb totes les evidents diferències, les acumulacions de vagues del sector públic a Catalunya la setmana del 26 al 30 de novembre van permetre posar al centre del debat públic l'agenda social i sindical, agafant per sorpresa un govern a qui funcionava perfectament el discurs processista per ofegar els efectes de les brutals retallades realitzades. També, un cop més, CCOO i UGT van quedar fora de joc i, en el que comença a ser quelcom més que una anècdota, irrellevants en el que facin o deixin de fer.

El sorprenent no eren les vagues, sino com és que no havia passat abans

Els anys d'ofec i sobreesforç a la sanitat, l'ensenyament, l'ultraprecarització, les segones taxes universitàries més elevades de tota la UE... feien que la llenya estigués ben eixuta. Només faltava la guspira. Primer va ser l'ensenyament no universitari, amb el record a la ment de la bona experiència de la vaga convocada per la CGT el gener del 2017 durant la tramitació de pressupostos d'aquell any. Aquest cop s'hi suma USTEC i el sindicat de mestres de secundària, posant el 29 de novembre com a fita per pressionar durant la tramitació de pressupostos del 2019.

Uns dies després i amb el recorregut de diverses vagues prèvies contra l'extrema precarietat de milers de mestres universitaris associats (una fórmula que permet pagar 500Euros per fer el 75% de la feina del professorat intern) es planteja una vaga d'aquests pels dies 28 i 29 de novembre a totes les universitats catalanes. Convoquen CGT i COS. Uns dies després, sindicats d'estudiants fan convocatòries pròpies per aquests dos dies contra l'increment existent del 66% a les taxes universitàries per poder estudiar.

A principis de novembre, Metges de Catalunya convoca 5 dies de vaga del 26 al 30 de novembre per personal facultatiu de l'ICS a l'atenció primària. El 16 d'aquell mes, després d'assemblees entre personal del sector, la CGT convoca vaga els mateixos dies però a tot el personal d'atenció primària d'ICS i concertada. El mateix dia, Metges de Catalunya amplia la seva vaga a facultatius de la concertada.

El paper de CCOO i UGT

Quan ja era prou evident que s'estava generant una espècie "d'efecte crida" de malestans latents per finals de novembre quedava una qüestió pendent: on eren els interlocutors habituals? Per què la presència de CCOO i UGT no era necessària per fer vagues a sectors amb desenes de milers de treballadores? Aquestes respostes tenen una càrrega de profunditat de llarg recorregut que anirem comprovant cada vegada amb major freqüència.

En tot cas, els escenaris en que es debatia el sindicalisme majoritari davant aquest context eren dos: El primer, afegir-se al corrent de protesta per a enfortir-lo, però reconeixent implícitament un rol secundari en el procés. El segon, posar una altra data per una reivindicació diferent però on sí es pogués tenir el protagonisme necessari. I, un cop més, el reconeixement de lideratge ha estat el factor clau de la decisió, com va passar el 3-O, com el 8-M, com

Una setmana de vagues i algunes conclusions

amb l'auto-plataforma "Cumbre Social" davant un carrer que marcava la seva pròpia agenda.

Així doncs, convoquen el 12 de desembre com a jornada de vaga per a tota la funció pública amb una reivindicació: Que el pagament de les pagues extres que es deuen a les treballadores d'aquest sector no es faci en 8 períodes sino en menys. Una posició fàcilment millorable per la Generalitat, ja que aquest barem va ser simplement la posició de partida que va presentar a la Mesa de Funció Pública. L'avenç otorgat permetrà que es vengui com un gran èxit. Per cert, a mesos d'eleccions sindicals als diversos departaments i empreses de la Generalitat.

Davant aquesta convocatòria la IAC (amb important presència al sector públic) va realitzar una altra convocatòria per a les plantilles d'empreses públiques que depenen del govern, de dues hores de vaga per torn pel dia 29 de novembre, buscant una coincidència d'horari per assistir a les manifestacions previstes.

Ressaca i algunes conclusions

Aquella setmana de vagues es va poder parlar de serveis públics. De retallades. De necessitat de respostes aquí i ara. El govern va quedar de forma clara a contrapeu: cap mantra, cap xerrameca va funcionar per tancar la situació. A l'atenció primària, el sindicat corporatiu Metges de Catalunya va estar pressionat per la vaga de la CGT, no desconvocant fins al quart dia i amb uns acords absolutament insuficients per solventar res. Malgrat l'ocultació de mitjans i govern, malgrat la exclusió de la CGT de la taula de negociació, la feina de mesos va donar els seus fruits: Assemblees dia i nit de treballadores organitzades van permetre continuar amb força la vaga el cinquè dia, amb un seguiment de la meitat del personal que la feia els dies anteriors segons dades del mateix ICS. L'insuficient acord no sembla que hagi matat el conflicte, al contrari, apunta a que es mostrarà altre cop properament.

Les manifestacions del 29N van tenir una forta presència de l'ensenyament. Ningú pot viure amb 500Euros al mes. Les filles de la classe treballadora no poden anar a la universitat amb aquestes taxes. L'ensenyament no universitari no pot seguir escanyat com a part de la ideologia neoliberal. El conflicte a aquest sector, doncs, seguirà i esclatarà amb més potència si es segueix articulant i organitzant des de la base.

I CCOO i UGT? Ens equivoquem si creiem que la força sindical la determina la proporció de representativitat a comitès d'empresa. El sindicalisme de concertació, que no lluita fa molt, es demostra cada cop més que no és suficient per a la segona de les seves utilitats: aturar els conflictes iniciats per altres.

La desconvocatòria realitzada de la vaga del 12D, tel·legrafada des del mateix dia de l'anunci, confirma que la realització d'una vaga exitosa en el sector públic en solitari per aquestes dues organitzacions és, actualment, una quimera que no poden permetre's sigui visibilitzada.

No hem de mirar a dalt, estan caient a trossos els topalls. Hem de seguir baixant la mirada entre la nostra classe i redoblar l'esforç per organitzar el malestar cap al nostre sindicat. Valorant i, potser, prenent riscos calculats en alguns moments, riscos que ja sabem que tota mobilització té. Hem de seguir liderant els conflictes laborals a Catalunya, cercant unitat si és per lluitar i aprofitar cada moment per colpejar el màxim de fort, el màxim de temps, al màxim de sectors possibles.

Un escenari així afavorirà que setmanes com la del 29-N comencin, qui sap, a repetir-se més del que molts voldrien.

Oscar Murciano
Secretaria d'Acció Sindical CGT Catalunya